

Плейліст

- «Addicted to Love» — Robert Palmer
- «All She Wants to Do Is Dance» — Don Henley
- «Bad Medicine» — Bon Jovi
- «The Distance» — Cake
- «The Girl Gets Around» — Sammy Hagar
- «Glory Days» — Bruce Springsteen
- «Guys My Age» — Hey Violet
- «Hurts So Good» — John Mellencamp
- «I Love Rock'n Roll» — Joan Jett & the Blackhearts
- «I'm on Fire» — Bruce Springsteen
- «Jessie's Girl» — Rick Springfield
- «Pity Party» — Melanie Martinez
- «Poison» — Alice Cooper
- «Pour Some Sugar on Me» — Def Leppard
- «Run to You» — Bryan Adams

Розділ 1

ДЖОРДАН

Він не відповідає. Я телефоную вже вдруге за останні п'ятнадцять хвилин і безрезультатно надсилаю повідомлення. Він часом не забув, що має бути тут о другій?

Я завершую виклик і кидаю погляд на годинник понад баром та бачу, що вже майже північ. Ще дві години до того, як мій хлопець подумає, що я завершила роботу і мене треба забрати.

А я гадала, що сьогодні нас чекає приємний сюрприз — я звільнилася раніше.

Дідько.

Мені потрібно полагодити машину. Я не можу весь час покладатися на нього.

Музика лунає в повітрі навколо мене, відвідувачі сміються праворуч, а один із барменів наповнює холодильник льодом ліворуч від мене.

Від тривоги я відчуваю поколювання у потилиці. Якщо він не відповідає, то або спить, або його немає вдома. І те, і інше може означати, що він згадає про мене, коли буде занадто пізно. Він не завжди такий ненадійний, але це вже не вперше.

Гадаю, в цьому і біда, коли твій друг стає твоїм хлопцем. Він досі думає, що йому все зійде з рук.

10 Я хапаю свої сорочку і сумку з шафки під кранами і ховаю телефон у кишеню. Натягую фланелеву сорочку поверх майки, застібаю на гудзики і заправляю передню частину в джинси, аби прикрити себе. Я одягаюся трохи сексуальніше заради чайових, але не збираюся виходити звідси в такому вигляді.

— Куди ти? — запитує Шел, дивлячись на мене, поки бере пиво.

Я поглядаю на свою начальницю, її чорне волосся зі світлими пасмами зібране на маківці, на передпліччі в неї витатуйовано низку крихітних сердечок.

— Опівночі в кінотеатрі «Гранд» показують «Зловісних мерців¹», — кажу я їй, зачиняючи шафку і натягуючи ремінець шкіряної сумки через голову. — Піду згаю час і зачекаю Коула там.

Вона доливає пиво і дивиться на мене так, ніби хоче сказати мільйон різних речей, але навіть не знає, з чого почати.

— Так, так, я знаю.

Я хочу, щоб вона перестала отак на мене дивитися. Існує велика ймовірність, що Коул не приїде сюди о другій годині, враховуючи, що він не відповідає на дзвінки. Я знаю. Зараз він може бути вже п'яним в дрова десь у друзів.

Або вдома, спати з будильником, досі збираючись приїхати по мене о другій, а телефон просто залишив в іншій кімнаті. Це малоімовірно, але цілком можливо. У нього є дві години. Я дам йому ці дві години.

¹ «Зловісні мерці» — культовий американський фільм жахів 1981 року. — Тут і далі прим. пер., якщо не вказано інше.

11 Окрім того, моя сестра на роботі, і ніхто тут не може залишити бар, аби відвезти мене додому. Сьогодні роботи мало, а мене відпустили раніше, бо я єдина, кому не треба дітей нянчити.

Хоча мені все одно відчайдушно потрібні гроші.

Я стискаю ремінець сумки на грудях і почувуюся старшою за вісімнадцять.

Ну, дев'ятнадцять, думаю я, мало не забувши, який сьогодні день.

Я глибоко вдихаю, відкидаючи хвилювання хоча б на сьогоднішній вечір. Багатьом людям мого віку доводиться тяжко працювати, вони не можуть оплачувати рахунки і змушені шукати когось, аби їх підкинули. Я знаю, що не варто очікувати, що у мене все налагодиться просто зараз, але мені все одно незручно. Ненавиджу здаватися безпорадною.

І я не можу звинувачувати Коула. Це було моїм рішенням використати те, що залишилося від моєї студентської позики, аби допомогти полагодити його машину. Він теж завжди підтримував мене. Свого часу у нас не було більше нікого.

Розвернувшись, Шел ставить пиво на барну стійку перед Грейді — одним із частих завсідників — і бере гроші, кидаючи на мене ще один погляд, поки записує замовлення.

— У тебе немає справної машини, — наголошує вона. — Надворі темно. Ти не можеш піти пішки до кінотеатру. Секс-работорговці тільки й підстерігають гарненьких дівчат-підлітків зі світлим волоссям та всім таким.

Я пирхаю.

12 — Тобі треба зав'язувати з фільмами на каналі «Лайфтайм».

Ми, може, й недалеко від більших міст, а Чикаго — лише за кілька годин їзди, та все ж це дупа світу.

Я підіймаю перегородку і виходжу з-за барної стійки.

— До кінотеатру лише один квартал, — кажу я. — Я встигну за десять секунд, якщо бігтиму так, ніби до мене прицінюються.

Я плескаю Грейді по спині, поки йду повз, сиве волосся його хвостика гойднулося, коли він обернувся, аби підморгнути мені.

— Бувай, мала, — каже він.

— Добраніч.

— Джордан, зажди, — вигукує Шел із-за музичного автомата, і я озираюся на неї.

Я бачу, як вона витягує з холодильника коробку разом із пляшкою вина на одного і штовхає їх до мене через бар.

— З днем народження, — каже вона, усміхаючись до мене, ніби знає, що я подумала, наче вона забула.

Я усміхаюся, підіймаю покришку невеличкої коробочки від «Кріспі-Крім»¹ і бачу з пів дюжини донатів.

— Це все, що я змогла вхопити в поспіху, — пояснює вона.

Гей, це ж торт. Ну, майже. Я не скаржуся.

Я закриваю коробку і відкриваю свою шкіряну сумку, ховаючи здобич усередину, а ще вино і все інше. Я не очікувала, що мені хтось щось подарує, звісно,

¹ «Krispy Kreme» — міжнародна мережа магазинів, що продає донати. — Прим. ред.

але все одно приємно, що про мене пам'ятають. Кем, моя сестра, без сумніву, здивує мене гарною футболкою або звабливою парою сережок завтра, коли я побачу її, а тато, мабуть, зателефонує на тижні.

Однак Шел знає, як мене розвеселити. Я досить доросла, щоб працювати в барі, але не досить доросла, щоб пити. Вино, яке вона потайки пхає мені, стане моєю невеличкою пригодою на вечір.

— Дякую, — кажу я і підскакую на барну стійку, цілуючи її в щоку.

— Бережи себе, — говорить вона.

Я киваю і розвертаюся, прямую до дерев'яних дверей і виходжу на тротуар.

Двері за мною зачиняються, музика всередині перетворюється на глухий гул, і мої груди опускаються, випускаючи подих, який я несвідомо затримала.

Я люблю її, але воліла б, аби вона не хвилювалася за мене. Вона дивиться на мене так, ніби є моєю матір'ю і прагне налагодити моє життя.

Мабуть, мені б дуже пощастило, якби я мала таку маму, як вона.

Бажане свіже повітря обдає мене, від нічної прохолоди мурашки біжать по руках, а духмяний аромат травневих квітів проникає в ніздрі. Я закидаю голову назад, заплющую очі і вдихаю на повні груди, поки мій довгий чуб лоскоче щоку під легеньким вітерцем.

Наближаються спекотні літні ночі.

Я розплющую очі, дивлюся ліворуч, а тоді праворуч, і бачу, що тротуари порожні, але обабіч вулиці досі стоять автівки. Стоянка для автомобілів VFA¹

¹ VFA — організація «Veterans for America».

Увійшовши всередину, я мінаю прилавок із закусками і прямую до наступних подвійних дверей. Тут лише один зал, і, на диво, це місце проіснувало шістдесят років, навіть після появи більших, дванадцятизальних кінотеатрів, зведених у навколишніх містах. «Гранд» був змушений творчо підійти до справи, започаткувавши опівнічні покази класичних кінофільмів, як-от сьогодні ввечері, а також костюмовані заходи та приватні вечірки. Я не часто тут буваю через навчальний та робочий графіки, але це гарне, затишне місце, де хочеться загубитися на якийсь час. Усамітнене і тихе.

Переступивши поріг, я вкотре перевіряю телефон, аби переконатися, що Коул ще не телефонував і не писав. Я вимикаю звук і ховаю телефон назад у кишеню.

На екрані крутяться рекламні ролики, але світло досі увімкнене, і я швидко оглядаю зал та бачу кількох поодиноких відвідувачів. Пара сидить у задньому ряду праворуч від мене, а посередині — невелика група хлопців — молодих, судячи зі звуку їхнього безтурботного гучного сміху. Більшість місць досі вільна, і я майже зробила свій вибір.

Я долаю п'ять чи шість рядів, поки не знаходжу вільний, і прослизую туди, займаючи місце посередині. Ставлю сумку і тихо витягую фіолетову коробку з вином, читаючи етикетку в тьмяному світлі.

Мерло. Я сподівалася, що це біле вино, але я певна, що Шел просто хоче позбутися цього добра. Ми подаємо його лише тоді, коли проводимо захід на свіжому повітрі і не хочемо, щоб на вулиці валялося скло.

Відкрутивши кришку, я вдихаю різкий аромат, не відчуваючи ні одної з тих химерних ноток, які сомельє

14 також переповнена. Їхній вечір бінго до цього часу зазвичай перетворюється на вечірку в барі, і, схоже, в старожилів ще є порох у порохівницях.

Повернувши ліворуч, я стягую гумку з волосся, дозволяючи розпущеним кучерям спадати вниз, і натягую її на зап'ястя, поки йду далі.

Ніч приємна, попри те що надворі ще трішки прохолодно. У барі забагато алкоголю в кожній шпарині, він сочився крізь мої ніздрі увесь вечір.

Забагато шуму і зайвих очей.

Я прискорюю ходу, з нетерпінням очікуючи, коли зникну в темному кінотеатрі на якийсь час. Зазвичай я не ходжу сама, але коли показують старі фільми вісімдесятих, як-от «Зловісні мерці», я просто мушу. Коул зациклений на спецефектах і не довіряє фільмам, знятим до 1995 року.

Я усміхаюся, згадуючи його дивацтва. Він не розуміє, що втрачає. Фільми вісімдесятих фантастичні. Ціле десятиліття хорошого, веселого кіно. Не все мусить мати сенс чи бути глибоким.

Це бажана втеча, особливо сьогодні ввечері.

Завертаючи за ріг і підходячи до квиткової каси, я бачу, що прийшла на кілька хвилин раніше, і це чудово. Ненавиджу пропускати трейлери на початку.

— Один, будь ласка, — кажу я касирові.

Я дістаю з кишені жменю чайових, які заробила сьогодні ввечері, і віддаю сім п'ятдесят за квиток. Не те щоб у мене були зайві гроші, особливо з орендною платою, котра не за горами, і стосиком рахунків на нашому з Коулом столі у квартирі, які ми поки що не можемо оплатити, але сім баксів погоди не зроблять.

Це ж мій день народження як не як...